

DUMINICA A 17-A DUPĂ RUSALII

a Cananeencei

APOSTOL. II CORINTENI 6, 16-18; 7, 1

Fraților, noi suntem Biserica Dumnezeului Celui viu, precum Dumnezeu a zis: «Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu». De aceea, «Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul» și «de ceea ce este necurat să nu vă atingeți

și Eu vă voi primi pe voi și voi fi vouă tată și veți fi Mie fii și fiice, zice Domnul Atotțitorul». Având, deci, aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, săvârșind sfințenia întru frica lui Dumnezeu.

EVANGHELIE. MATEI 15, 21-28

În vremea aceea a venit Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și, iată, o femeie canaaneancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de diavol. Iisus însă nu i-a răspuns niciun cuvânt; și, apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Dă-i drumul, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui

Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă! El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești! Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela.

TÂLCUIRI

Evangelia stăruinței în rugăciune

Nimeni nu poate gusta din dulceața binelui dacă nu stăruiește în bine, pentru că pe calea binelui gustăm la început amărăciune și abia după aceea dulceață. Întreaga fire ne învață stăruința. Ar mai ajunge puietii de brad pădure, dacă s-ar înspăimânta de amenințarea furtunii și a zăpezii? Ar mai ajunge râurile râuri dacă nu și-ar săpa albiile adânci? Aleargă cumva furnicile să-și ia viața când căsuțele lor sunt strivite de roți în drum? Nu, ci îndată, cu stăruință, încep să-și facă altele. Dacă vreun om fără suflet strică un cuib de rândunică de la casa sa, rândunica se duce, fără să cârtească, la altă casă și își face acolo alt cuib. Orice dezastru ar aduce natura sau omul asupra plantelor și animalelor, ele ne vor uimi întotdeauna prin perseverența cu care duc la bun sfârșit sarcina pe care le-a dat-o Dumnezeu. Câtă vreme planta retezată are pu-

tere să crească din nou, crește. Câtă vreme animalul rănit are o cât de mică scânteie de viață, trăiește.

1. Viața de zi cu zi ne învață stăruința.
2. Soldatul stăruitor câștigă bătălia
3. Meșteșugarul stăruitor își desăvârșește iscusința; negustorul stăruitor se îmbogățește;
4. Un preot stăruitor își aduce pe calea cea dreaptă enoriașii.
5. Un rugător ajunge, prin stăruință, la sfințenie;
6. Un artist stăruitor arată frumusețea lumii;
7. Un savant stăruitor descoperă legile firii.

Nici cel mai isteț copil n-are să învețe vreodată să scrie dacă nu deprinde scrisul prin stăruință; și poate să aibă cineva cea mai frumoasă voce din lume, n-are să ajungă un bun cântăreț dacă nu exersează. Nu este zi în care să nu ni se aducă aminte, și să nu amintim și noi altora, câta nevoie este de perseverență în orice lucru. Perseverența este, am putea spune, singura

Hristos și femeia cananeeancă

faptă bună de care nu se îndoiește nimeni, pe care o recomandă oricine. Dar stăruința aceasta în lucrare, atât de lăudată și de pomenită, e doar o școală a stăruinței pe tărâm duhovnicesc. Toată stăruința din afară într-o înfrumusețea și cultivarea lucrurilor, într-o strângere de avere, știință și iscusință, e doar o icoană a minunatei stăruințe pe care trebuie să o avem în a ne înfrumuseța și cultiva inima, în a ne îmbogăți sufletul, ființa noastră lăuntrică, nemuritoare. Sfânta Scriptură ne învață, cu fiecare pagină, stăruința pe tărâm duhovnicesc; ne învață și cu cuvântul și cu pilda stăruinței și nestăruinței omenești. Două preînfricoșate pilde de nestăruire în bine le avem în Adam, strămoșul neamului omenesc, și în Iuda, care din apostol a ajuns vânzătorul lui Hristos. Amândoi fuseseră așezați, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în cea mai strânsă apropiere de El; Adam era cu Dumnezeu în Rai, Iuda cu Hristos pe pământ. Amândoi au început cu ascultare și au sfârșit cu necredință, însă starea lui Iuda a fost cu mult mai rea decât a celuilalt, pentru că Iuda avusese în față pilda lui Adam și a nesocotit-o. Saul nu a stăruit/perseverat și și-a pierdut mințile; Solomon nu a stăruit și regatul s-a frânt în două. Dar ce stăruință la Avraam în credință! Ce stăruință la Iacov în smerenie, la Iosif în castitate, la David în pocăință, la dreptul Iov în răbdare! Ce pildă preaminunată la preacurata Fecioară în feciorie, la dreptul Iosif în ascultare, la apostoli și la următorii lui Hristos în dra-

gostea de Domnul! Sfânta Scriptură este plină de atâtea pilde care ne arată că stăruința e biruitoare și se încununează, încât nimeni din cei ce o citesc n-are să poată spune că nu a știut, că nu i s-a spus. Cum de au știut atâtea mulțime de sfinți și mucenici, de la întruparea lui Hristos și până astăzi, iar noi nu? Dar nu știința ne lipsește, ci îndrăzneala. Să cunoști ce este stăruința în bine și să fii lăsător aduce după sine îndoită osândă. Cine nu a urmat calea aceasta pentru că nu a auzit de ea, puțin va fi bătut, dar cine o cunoaște și nu o urmează va primi bice multe. Cărarea binelui duce în sus, de aceea e foarte anevoioasă la început pentru cel obișnuit să meargă pe drum neted sau să coboare. Cine o ia pe calea binelui și se întoarce apoi din drum, nici măcar nu rămâne în locul de unde a pornit la început, ci se prăbușește tot mai adânc în întuneric și pierzanie. De aceea spune Domnul: Nimeni care pune mâna pe plug și se uită îndărăt nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu (Luca 9, 62). Evanghelia de astăzi vorbește despre uimitoarea pildă de stăruință pe care a dat-o o femeie de rând, și aceea dintre păgâni. Fie această pildă foc viu în cugetul tuturor celor ce zic că sunt credincioși, dar sunt învârtoșați și reci la inimă ca piatra. Și ieșind de acolo, a plecat Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie cananeeancă din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon. De unde venea Iisus? Din Ga-

lileea, din ținutul locuit de israeliții coborâtori din binecuvântatul Sem. Și unde se ducea? Se ducea în ținuturile locuite de cananeenii coborâtori din Ham, cel blestemat. Domnul, așadar, pleca de la cei binecuvântați și Se îndrepta către cei blestemați. De ce? Pentru că cei binecuvântați uitaseră de Dumnezeu și astfel ajunseseră blestemați, iar dintre cei blestemați unii mărturisiseră pe Dumnezeu și ajunseseră binecuvântați. După ce i-a certat pe cărturari și farisei pentru că țineau obiceiurile din afară încălcând poruncile lui Dumnezeu privitoare la milostenie și la cinstirea părinților, Domnul împreună cu ucenicii săi a trecut în părțile acestea păgâne. De ce S-a dus între păgâni de vreme ce abia mai înainte le poruncise ucenicilor să meargă mai degrabă către oile cele pierdute ale casei lui Israel (Matei 10, 6)?

a) Mai întâi pentru că, precum zice înțeleptul Gură de Aur, El nu este legat de nici o poruncă pe care le-o dă ucenicilor.

b) Apoi, fiindcă a văzut că iudeii își întorc fața de la El și a știut că până la sfârșit se vor lepăda de Dânsul.

Dumnezeu e credincios făgăduinței Sale. A făgăduit că va trimite poporului iudeu pe Mântuitorul și L-a trimis. Dar poporul iudeu, prin capii săi, S-a lepădat de Mântuitorul. Însă Dumnezeu e bogat în căile Proniei Sale; lucrarea mântuirii nu s-a zădărnicit prin lepădarea iudeilor de Mântuitorul. Mântuitorul a trecut hotarele iudeilor și s-a dus la alte neamuri. Credincios făgăduinței Sale, Domnul a trimis pe apostoli mai întâi la iudei însă, după Răstignire, Domnul înviat i-a trimis la toate neamurile (Matei 28, 19).

c) În al treilea și ultimul rând, Domnul a vrut să-i rușineze încă o dată pe iudei prin credința păgânilor, ca să-i aducă astfel la pocăință și la întoarcerea către Dumnezeu.

Mai întâi a căutat să facă acest lucru prin sutașul roman din Capernaum, care, fiind roman, ținea de seminția iafetiților, și a cărui credință în Hristos a fost cu adevărat pilduitoare. Iafetiții și hamiții vor fi așadar chemați la masa împăratului, pe când semiții, aleșii, întâii-chemați, nu vor să vină. Domnul a căutat să-i mustre și să-i întoarcă pe iudei dar, pentru că au rămas de piatră, au fost lepădați de Cel de care S-au lepădat. Priviți acum la credința cea mare a femeii cananeence. A ieșit în întâmpinarea Domnului; L-a chemat: Doamne! și: Fiul lui David! Auzise, fără îndoială, despre acest Hristos Făcător de minuni, pentru că faima Lui se răspândise până departe, la popoa-

rele învecinate. Auzind că trece prin ținuturile lor, a alergat la El cu mare credință și bucurie. După Evangelistul Marcu, Domnul a intrat într-o casă, pentru că voia ca nimeni să nu știe (Marcu 7, 24). E limpede că prin aceasta urmărea să se vadă și mai bine cât de mare este credința între păgâni. El nu li S-a arătat, dar ei L-au descoperit. El S-a ascuns, dar n-a putut să rămână tăinuit. I-a găsit credința cea tare a femeii cananeence. Poporul chemat nu a venit, pe când poporul care locuia întru întuneric... și... în latura umbrei morții (Isaia 9, 1) a ieșit să-L caute. A fost găsit de către cei de care S-a ascuns. Vedeți că femeia nu-i spune Domnului: “Ai milă de fiica mea”, ci “Ai milă de mine!” Fiica acestei femei era nebună; era chinuită de diavol; mama însă a cerut milă pentru ea însăși. De ce? Pentru că fiica, în nebunia ei, nici nu mai știa de sine;

nici nu-și mai dădea seama de grozăvia chinurilor pe care le încerca, precum își dădea seama mama. De aici se vede și dragostea cea mare a acestei femei pentru copilul ei. Mama suferea de răul fiicei de parcă ar fi fost al ei. Cel care are milă de fiica ei, de ea are milă, de nefericita mamă. Cum să ai milă de ea fără să ai milă de fiica ei? Fără îndoială că nebunia fetei îndurera întreaga casă, pe toate rudele, pe toți prietenii. Vecinii îi ocoleau, dușmanii se bucurau. Mormânt era acolo, nu casă. Nu răsuna dintr-însa decât plânset și hohotele nebunești ale fetei bolnave. Putea mama să vorbească despre altceva, să ceară altceva? Se poate să fi avut pe suflet și vreun păcat pentru care să se fi abătut asupra fetei asemenea nenorocire. De aceea a spus: Miluiește-mă! El însă nu i-a spus nici un cuvânt. Nu obișnuia Hristos să nu răspundă la întrebările și cererile oamenilor. I-a răspuns până și Satanei, ispitorului din pustie. A tăcut numai la întrebările nedreptilor Săi judecători, Caiafa și Pilat. Atunci de ce n-o ia în seamă pe această biată femeie? Pentru ca ochii celor care nu văd nici să nu se deschidă; pentru ca femeia să dea și mai mult glas credinței sale, și toți cei dimpreună cu Hristos să vadă și să înțeleagă. Și apropiindu-se, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât numai către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Vedeți cu câtă înțelepciune lucrează Domnul neîmplinind dintr-o dată ruga femeii, rămânând tăcut în fața cererii ei? Ucenicilor li s-a și făcut milă de ea. “Slobozește-o” poate să însemne fie “dă-i ce cere”, fie “scapă de ea”, numai să nu mai strige atât. La rugămintea ucenicilor, Domnul a răspuns că

este trimis doar către oile cele pierdute ale casei lui Israel: adică la iudei.

De ce a dat Domnul un răspuns ca acesta?

1. Mai întâi, ca să arate că Dumnezeu e credincios făgăduinței Sale; și apoi,

2. ca să le dea de gândit ucenicilor asupra faptului că și păgânii sunt copiii lui Dumnezeu, că și ei au nevoie de mântuire.

A vrut totodată să le arate ucenicilor, prin această sărmană femeie plină de credință, cum să se scuture de ideea îngustă cu care se încântau iudeii, cum că Dumnezeu are grijă numai de iudei, ca și când ar fi numai Dumnezeuul iudeilor. Anume a vorbit așa Domnul, pe limba iudeilor, ca să le deschidă ucenicilor mintea asupra a cât de greșit e acest fel de a gândi înrădăcinat în mințile acestei nații, tot atât de greșit și de strâmb ca și apostazia acestui popor, ca și lepădarea lui de Hristos. Mântuitorul învăța pe ucenici nu numai prin cuvânt ci și prin pilde vii, luate din viață. De astă dată, în loc de cuvinte a lăsat ca însăși întâlnirea cu această femeie să le fie ucenicilor o învățătură de neuitat. Pentru aceea a și trecut în părțile păgâne, ca să le dea ucenicilor învățătură prin aceste mari întâmplări. Dar vedeți cum își arată cananeanca nezdruncinată ei credință în Hristos: Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă. Era încredințată că nimeni pe lume nu poate s-o ajute afară de Hristos. Fără îndoială că trecuse în zadar pe la toți doctorii și vrăjitorii din păgânitatea aceea. Fata tot nebună rămăsese. Acum însă era aici Vindecătorul tuturor chinurilor, tuturor bolilor. Auzise de El și crezuse mai înainte să-L vadă. Iar acum, când Îl vedea, creștea într-însa credința în puterea Lui dumnezeiască. Acesta putea face ceea ce nimeni nu putea să facă; putea să facă orice voia. Cananeanca credea că Hristos poate, și toată strădania ei era să-i câștige lucrarea pe care nimeni altul în întreaga lume n-o putea săvârși. Deci, văzând că nu-i răspunde și că nici la rugămintea însoțitorilor săi nu o bagă în seamă, i-a alergat în față, a căzut în genunchi și a strigat: Doamne, ajută-mă! El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Cumplit cuvânt! Aici Domnul nu vorbește de la sine, ci pe limba iudaismului din vremea aceea, după care numai iudeii erau copiii lui Dumnezeu iar cei de alt neam, câini. Mântuitorul voia ca ucenicii să-și dea singuri seama cât de rea era această exclusivitate și să apropie mintea lor de gândul pe care-l va rosti mai târziu asupra fariseilor și

cărturarilor: Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți Împărăția Cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați (Matei 23, 13). Vedeți că cei numiți copii sau făcut asemenea câinilor, iar cei socotiți câini au ajuns copiii lui Dumnezeu. Acestora din urma iudeii le ziceau câini din răutate, însă lucrul era în mare parte adevărat. Păgânii din Tir și Sidon, la fel cu cei din Egipt și de prin alte părți, trecuseră cu vederea pe Dumnezeul cel viu, punându-se în slujba demonilor care erau mai răi decât câinii. Aici Hristos nu o muștră pe femeie ci neamul ei întreg, și cu acesta toate popoarele păgâne care se închinau dracilor în statui și lucruri moarte, cu felurite vrăjitorii și jertfe necurate. Dar iată ce răspunde această femeie, mai tare în credință și decât iudeii cei aleși și decât păgânii cei disprețuiți: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărămiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Câtă smerenie! Ea nu tăgăduiește că ar fi făcând parte dintr-un neam ce poate fi numit de câini. Nici nu se dă în lături să-i numească pe iudei stăpâni – cu toate că era mai bună decât ei. A prins repede înțelesul cuvintelor figurative ale Mântuitorului. Credința te face înțelept; credința găsește cuvântul potrivit. Smerenia față de Domnul, dragostea pentru copilul ei o face surdă la faptul că i s-a spus câine. Dar cine nu se simte ca un câine necurat în fața preacuratului Domn? Nimeni care are o scânteie de credință într-însul. Nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu, I-a spus Domnului sutașul păgân (Luca 7, 6). Nici această femeie păgână nu se rușinează să fie numită câine înaintea Domnului. Câtă vreme omul nu-și simte păcătoșenia nu poate face nici un singur pas spre mântuire. Mulțime de sfinți, mai curați și mai luminați decât milioane de alți oameni, nu s-au dat în lături să se socotească câini. Toți oamenii cu adevărat trezi, care s-au dezmeticit din beția pământului și a patimilor trupești și și-au dat seama cât de adânc s-au confundat în mlaștina păcatului, înțeleg lucrul acesta. Până atunci, prins în îmbrățișarea morții, omul nu numai că nu are credință dar nici măcar nu vede trebuința de a avea. Câtă vreme câinelui nu-i e rușine că e câine nici nu-și dorește să fie leu; câtă vreme broasca nu se îngreșează de noroiul în care trăiește nici nu vrea să iasă din el și să zboare ca un vultur. Femeia despre care citim astăzi simțea adânc mizeria lumii păgâne cu decăderea, cu ticăloșia și cu tot noroiul ei respingător. Ea năzuia spre ceva mai puternic, mai cu-

rat, mai strălucitor. Și toate acestea i s-au dezvăluit în Hristos cu nemăsurat mai multă slavă. De aceea nu dă înapoi, îndură a fi socotită între câini, și nu numai că îndură, dar recunoaște singură că este. Așa fiind, cerșește doar o fărâmitură din pâinea cea de viață dătoare trimisă lui Israel de Dumnezeu. Pâinea este Hristos, iar fărâmiturile sunt pâină și cele mai mărunte milostiviri ale Sale. Câinii flămânzi, care nu au nici măcar atât, sunt mulțumiți să le primească. O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela. Abia după ce lucrurile au ajuns aici vorbește Domnul. Nici să fi fost această femeie fiică a lui Avraam, n-ar fi putut arăta mai multă credință. Cine are ochi de văzut și urechi de auzit, vede și aude. Acum ajunge. Până și Iuda a văzut ce credință tare are această cananeancă. Asemeni și Petru, puțin credinciosul. Și Toma. Domnul nu a lăudat niciodată atât pe vreun apostol. Cui i-a mai spus El: Mare este credința ta? Tuturor le-a spus măcar o dată: O, voi puțin credincioșilor! Dar numai o dată? Neam necredincios și îndărătnic! i-a mustrat cândva (Matei 17, 17). De aceea îi și luase în ținutul Canaan: ca să-i învețe, prin păgânii necunoscători de Lege și de profeți, credința tare și puterea ei. Îi trecea prin școala credinței. Le dădea învățătură temeinică tocmai aici, în păgânătate. Câtă credință la această femeie care nu învățase de la ai săi nimic bun! Fusesse învățată să se închine la lună și la soare, la dobitoace și la pietre. Se născuse și trăise în întuneric, neștiință și rușine. Mai ținea și de neamul nelegiuit al cananeenilor, pe care Dumnezeu îi izgonise din Pământul Făgăduinței ca să le facă loc evreilor, aleșii Săi. Cu adevărat, multe temeieri pentru apostoli și pentru cei din neamul lor ca să chibzuiască asupra căilor lui Dumnezeu, să se rușineze și să se căiască. Apostolii au înțeles învățătura și și-au însușit-o, dacă nu chiar pe dată, cu siguranță mai târziu. Au semănat credința în Hristos pe tot pământul. Și-au dat viața pentru ea. S-au slăvit prin ea. Dar noi oare am înțeles, ne-am însușit lecția credinței? Astăzi Biserica lui Hristos este poporul ales al lui Dumnezeu în lume, împărăția cea nouă și preoția cea nouă. Vedeți însă ce nesocotit, ce disprețuit este Hristos între popoarele creștine! Vedeți cum cei botezați au ajuns să fie nu numai "puțin credincioși", ci cu totul lipsiți de credință, un popor stricat. Cred în orice altceva numai în Hristos nu. Caută ajutor oriunde în jur, la stihiele și materiile oarbe și surde, numai la Hristos Domnul cel Atotputernic, nu. De aceea și-au

atras cumplită pedeapsă asupra-le, ajungând putrezi, răi, slabi și ticăloși precum erau iudeii în vremea venirii lui Hristos pe pământ. Au în mână cheia Împărăției Cerurilor, dar mulți nu intră, nici nu-i lasă pe alții să intre. Se arată mai răi, mai ticăloși, mai iubitori de sine și mai legați de pământ decât celelalte popoare. Ei îndepărtează astfel de la Hristos neamurile care nu sunt creștine, le împiedică să intre în mult dorita împărăție. De la masa împărătească a lui Hristos le cad acelora doar fărâmiturile: le adună și se hrănesc cu ele. Dar cum să se sature acești păgâni când europenii și americanii care se lăfăie la masă ca stăpâni, sunt atât de lipsiți duhovnicește? Oare răbdarea lui Dumnezeu nu va ajunge odată la capăt? Nu se va lepăda curând Domnul de cei ce se leapădă de El, precum a mai făcut odinioară? Nu vor fi lepădați cei aleși și aleși cei lepădați? Nu vor fi blestemați binecuvântații de mai înainte iar cei blestemați vor primi binecuvântare? Ce ne rămâne de făcut nouă în neamul acesta fără Dumnezeu? Nimic altceva decât ce a făcut femeia cananeancă: Să ne rugăm cu stăruință lui Hristos Dumnezeu cel viu și atotputernic, să strigăm către El cu credință: Doamne, miluiește-ne pe noi păcătoșii! Dacă e voia lui Dumnezeu să înlocuiască poporul ales cu un altul, dacă e voia Lui cea sfântă să ia împărăția de la neamurile creștine și s-o dea altora, dacă pedeapsa pentru păcat este aproape – chiar și așa fiind, nu toți creștinii vor fi lepădați odată cu lepădarea neamurilor lor, după cum nu toți evreii au fost lepădați odată cu lepădarea neamului evreiesc. Între evrei s-au mântuit cei care, după dărâmarea Ierusalimului, L-au mărturisit pe Hristos, precum s-au mântuit și cei care L-au mărturisit în vremea vieții Sale pe pământ. Mulți evrei s-au botezat, și mulți au ajuns mari sfinți în Biserica lui Dumnezeu. Se mântuiesc și astăzi toți cei ce se întorc la El, cum s-au mântuit strămoșii lor mai înainte de a fi încetat să fie poporul ales. Dumnezeu s-a uitat întotdeauna mai puțin la state decât la popoare, și mai puțin la neamuri decât la sufletul fiecărui om. Să nu ne înfricoșăm așadar, să nu spunem: "Statele și națiunile creștine de astăzi vor fi distruse, și vom fi nimiciți cu toții". Nu. Fie cu statele și cu națiunile ceea ce trebuie să fie; nici un om care crede în Domnul nu va pieri. Dumnezeu a găsit în Sodoma un singur drept – pe Lot – și pe acela singur l-a salvat, la nimicirea Sodomei. Să urmăm și noi așadar rugăciunii și credinței celei tari a femeii cananeence, să nu dăm înapoi nici o clipă. Să avem credință stăruitoare,

neconținut străduindu-ne să nu lăsăm focul credinței să se răcească. Să înălțăm cu stăruință rugăciune la Dumnezeu, pentru noi înșine, pentru întreaga Biserică și pentru tot neamul omenesc. Iar credința – nu mai credința – va întări sufletele noastre și va scoate de la noi toată frica și toată îndoiala; rugăciunea ne va limpezi sufletele și ne va umplea de bucurie, de gânduri bune și de iubire. Fie ca milostivul și de oameni iubitorul Iisus Domnul nostru să ne întărească în credință și să audă rugăciunile noastre. A Lui fie slava și lauda, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, acum și pururea fi în vecii vecilor. Amin

Sfântul Nicolae Velimirovici
Predica la Duminica a 17-a după Rusalii

„Fie binecuvântat! Oricâte aș pătimi, sunt puține...”
- Noi am rezista precum cananeanca? Cum reacționăm la jigniri, la încercări, la suferințe?

În anii prigoanelor, pentru martiri lucrurile erau așa cum le știm, iar în veacurile care au urmat pentru anahoreți deasemenea. În vremurile noastre viața este cum ne facem, așadar tu alegi locul și cum vei trăi, fie că vei merge să viețuiești în pustiu, la mânăstire, sau îți vei întemeia o familie. Oriunde ne-am afla, însă, toți vom trece prin lucruri asemănătoare cu cele de care am pomenit pătimiri, suferințe, n.n.] și tot parcursul nostru va fi între limite. Toate acestea sunt inevitabile, cu voia sau fără voia noastră ele vor veni. Adică, nu vom pătimi doar câteva neazuri, acum că suntem pe calea lui Dumnezeu, ci El va îngădui să ni se întâmple mai multe. Este un adevăr mărturisit și în această însemnare. Am spus și altă dată, referindu-ne la femeia cananeană, că Hristos nu S-ar fi purtat cu altă femeie, așa cum S-a purtat cu cananeanca, pentru că știa că n-ar fi îndurat. Pe cananeană aproape a călcat-o în picioare. A numit-o neam de câine, și ea a primit mărturisind, confesându-se Domnului: „Da, sunt o cățea, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor!” Și Domnul i-a zis: „o, femeie, mare este credința ta, fie ție după cum vo-

iești!” Mulți sunt cei care n-ar rezista acestor cuvinte. Deseori realizez că ar fi multe de spus unui suflet sau altuia: „De ce faci asta? De ce spui așa? De ce iei lucrurile în felul acesta?” Câte n-ar fi de spus cuiva? Dar nu pot fi grăite pentru că omul nu le poate duce. El vrea să-l iei cu binișorul să nu cumva să-l necăjești, să-l silești, dar cum se va folosi astfel? Așa stând lucrurile, se pare că toți creștinii își plâng soarta. Mai rar să găsești câte unul care să spună: „Binecuvântat fii, Doamne, oricâte am pătimi, sunt puține. Și altele ni se cuvin, dar Dumnezeu are milă de oameni și nu lasă să vină mai multe pe noi!” Acum îi auzi, tot mai mult, pe creștini zicând: „Avem neazuri, strămtori, ne confruntăm cu această problemă, o avem pe cealaltă! Ah, ce mai pătimesc!” Ce să facă Dumnezeu cu noi, creștinii de astăzi, care nu îmbrățișăm deloc duhul creștinesc, adevărul acesta, să ne lăsăm, să ne predăm lui Hristos? S-o facem, fraților!

Desigur, aceasta nu înseamnă că în ceasul în care te predai, te pui pe leneveală. Oare te vor lăsa toate aceste griji prin care treci, ca să stai de-o parte? Ele vin una după alta și te zoresc, de aceea trebuie să crezi, să te rogi mai mult, ca să rezisti, dar să n-o faci patetic, ci pentru că dorești să te lași în mâinile lui Dumnezeu. Cei care doresc, chipurile, să inventeze singuri condițiile martiriului fac o mare greșeală și, totodată, un păcat. Asemenea provocări nu sunt acceptate. De aceea, Biserica a interzis să meargă cineva de bunăvoie, cu de la sine putere, la martiriu. Când ești chemat să dai mărturie, să primești cu mulțumire, dar să nu mergi tu de unul singur. Acest lucru ar fi o exagerare. Și nu numai atât, ci și un pericol de a se mândri cineva și, în cele din urmă, în exaltarea și în mândria lui, de a lăsa martiriul și toate celelalte, adică să-L trădeze și să se lepede de Domnul. „Minunat este că Dumnezeu, acolo unde nu te-ai așteptat și n-ai înțeles, Și-a vădit iconomia, pogorământul Său, și nu ți-a arătat milă, ci te-a lăsat să suferi și să pătimești mai rău decât dure, tocmai pentru ca să te miluiască”.

Arhimandritul Simeon Kraiopoulos
Taina Suferinței, Editura Bizantină 2007

GÂNDUL ZILEI

„În orice patimă nu e mai de folos decât a chema numele lui Dumnezeu.

Cât despre împotrivirea în cuvânt (față de patimă), ea nu este cu puțință oricărui om, ci numai celor puternici, cărora dracii li se supun.

Căci dacă vreunul din cei neputincioși vrea să li se împotrivească, dracii râd de el ca de unul ce vrea să li se împotrivească aflându-se sub puterea lor. La fel, certarea lor e cu puțință numai celor mari, care au putere. Pe care dintre sfinți îl aflu certând pe diavol ca sfântul Mihail (Iuda 9-10)? Iar aceasta pentru că avea putere. Nouă celor slabi nu ne este dat decât să alergăm la numele lui Iisus. Căci patimile, după Scriptură, sunt draci și aceștia ies în numele lui Iisus (Fapte 8:7, 16:18)”.

SF. IOAN PROFETUL, UCENICUL AVVEI VARSANUFIE.

